Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 318/2016
20.04.2017. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Лакић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ - предузетника ВВ из ... код ..., чији је пуномоћник Небојша Милосављевић, адвокат из ..., ради заштите индустријског дизајна, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 175/15 од 12.02.2015. године, у седници одржаној 20.04.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 175/15 од 12.02.2015. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Нишу П4 6/14 од 01.12.2014. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев, па је утврђена повреда права на индустријски дизајн тужиоца. Ставом другим изреке, наложено је туженом да престане са повредом права. Ставом трећим изреке, наложено је тржишној инспекцији која је привремено одузела робу од туженог, да исту уништи, ради ефикасне заштите права индустријске својине. Ставом четвртим изреке, одређено је да се пресуда објави у средствима информисања о трошку туженог. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка од 375.900,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 175/15 од 12.02.2015. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у ставовима првом, другом, трећем и четвртом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу петом изреке, тако што је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 263.300,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавеже да му накнади трошкове одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију туженог.

Испитујући побијану пресуду применом члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни повреде из члана 361. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, Завод за интелектуалну својину је тужиоцу издао исправе о индустријском дизајну број ... (по пријави за признање права на индустријски дизајн број Д – ...), ... (по пријави за признање права на индустријски дизајн број Д – ...) и ... (по пријави за признање права на индустријски дизајн број Д – ...), на основу којих му је признат индустријски дизајн под називом „Сувенир“, са правом првенства коришћења истог од 13.10.2009. године. Право на индустријски дизајн је уписано у Регистар индустријског дизајна 17.08.2010. године са важношћу до 13.10.2034. године. Тржишна инспекција ... је крајем 2011. године од туженог привремено одузела и задржала производе и то сувенире жига Д-..., Д-... и Д-..., с обзиром да није поседовао исправе о признатом праву. Тужени је 21.03.2013. године поднео предлог Заводу за интелектуалну својину, ради оглашавања ништавим регистрованог индустријског дизајна под називом „Сувенир“, регистарски број ... . Завод за интелектуалну својину је закључком бр. ... (...) од 19.04.2013. године, одредио прекид поступка по предлогу предлагача, овде туженог, за оглашавање ништавим решења о признању индустријског дизајна овде тужиоцу, а предлагачу је наложено да у року од 30 дана покрене поступак пред надлежним судом ради утврђивања повреде ауторског права и о томе поднесе доказ, те да уколико предлагач у остављеном року не покрене поступак и о томе не поднесе доказ, сматраће се да је странка одустала од предлога за оглашавање ништавим регистрованог индустријског дизајна.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су утврдили да је тужени производњом и стављањем у промет сувенира неовлашћено искористио регистровани индустријски дизајн тужиоца.

Неосновани су наводи ревизије туженог о погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 39. став 1. Закона о правној заштити индустријског дизајна („Службени гласник РС“, бр. 104/2009 и 45/2015), прописано је да носилац права на индустријски дизајн има искључиво право да користи заштићен индустријски дизајн и да то право ускрати сваком трећем лицу. Ставом 2. истог члана прописано је да под коришћењем из става 1. овог члана подразумева се нарочито израда, понуда, стављање у промет, увоз, извоз или употреба производа у који је дизајн уграђен или на коме је примењен или складиштење таквог производа у наведене сврхе. Одредбом члана 63. став 1. истог закона прописано је да се повредом права на индустријски дизајн сматра свако неовлашћено

искоришћавање регистрованог индустријског дизајна у смислу члана 39. овог закона и неовлашћено објављивање предмета пријаве, док је ставом 2. истог члана прописано да се повредом права на индустријски дизајн сматра и подражавање заштићеног индустријског дизајна.

Одредбом члана 24. истог закона прописано је да подносилац пријаве ужива од датума подношења пријаве право првенства у односу на сва друга лица која су за исти дизајн доцније поднела пријаву. Одредбом члана 42. став 1. истог закона прописано је да право на индустријски дизајн не делује према савесном лицу које је пре датума признатог права првенства пријаве у земљи већ отпочело коришћење истог индустријског дизајна у производњи, или је извршило све неопходне припреме за отпочињање таквог коришћења, док је ставом 2. истог члана прописано да лице из става 1. овог члана има право да индустријски дизајн користи искључиво у производне сврхе, у свом привредном друштву или радионици, или туђем привредном друштву или радионици за сопствене потребе.

Сагласно наведеном, право на индустријски дизајн је искључиво право које овлашћује свог титулара да користи индустријски дизајн и да другима забрани да то чине. Право на индустријски дизајн је субјективно право и представља искључиво право које делује према свима што значи да наспрам овлашћења титулара права стоји обавеза свих других лица да га не ометају у вршењу тих овлашћења. Субјективно право на индустријски дизајн важи 25 година од датума подношења пријаве, а у конкретном случају тужиоцу је признат индустријски дизајн под називом „Сувенир“, са правом првенства коришћења истог од 13.10.2009. године са важношћу до 13.10.2034. године. Садржину субјективног права на индустријски дизајн чине имовинскоправна овлашћења на искоришћавање заштићеног дизајна. Носилац права на индустријски дизајн има искључиво овлашћење на индустријску или занатску производњу робе која се обликује према регистрованом дизајну, да употребљава такве производе у привредној делатности, да ставља у промет такве производе, да их складишти ради стављања у промет, да нуди такве производе ради њиховог стављања у промет, као и да извози, увози или врши транзит таквих производа. Сагласно наведеном, основно овлашћење титулара дизајна, овде тужиоца, је израда производа према заштићеном дизајну, као и забрана другима да то чине. Поред овлашћења имовинске природе садржину субјективног права на индустријски дизајн чине и морална права или личноправна овлашћења аутора, па аутор индустријског дизајна има личноправно овлашћење на назначење имена у пријави, списима и исправи о индустријском дизајну. Признање личноправног овлашћења аутору дизајна указује да дизајн настаје као резултат стваралаштва, духовне активности појединца.

По оцени Врховног касационог суда неосновани су ревизијски наводи туженог којима се указује на околност да је тужени 21.03.2013. године поднео предлог Заводу за интелектуалну својину, ради оглашавања ништавим регистрованог индустријског дизајна под називом „Сувенир“, регистарски број ..., у коме је навео да је тужени, две године пре него што је тужилац добио исправе о праву на индустријски дизајн, креирао скулптуре приказане и описане индустријским дизајном у конкретном случају. Наиме, изнети наводи не воде закључку да је тужени овлашћен да наведени индустријски дизајн користи ради израде сувенира и стављања истих у промет. Тужени након доношења закључка

Завода за интелектуалну својину од 19.04.2013. године није поступио по истом, па су нижестепени судови правилно закључили да је тужени производњом сувенира и стављањем у промет неовлашћено искористио регистровани индустријски дизајн тужиоца и уз правилну примену одредбе члана 63. Закона о правној заштити индустријског дизајна усвојили тужбени захтев.

Тужиоцу је Завод за интелектуалну својину издао исправе о индустријском дизајну, из којих произилази да му је признат индустријски дизајн, са правом првенства коришћења од 13.10.2009. године, те тужилац применом члана 24. Закона о правној заштити индустријског дизајна ужива од датума подношења пријаве право првенства у односу на сва друга лица која су за исти дизајн евентуално доцније поднела пријаву. Тужени је скулптуре заштићене индустријским дизајном производио и продавао под жигом Д-..., Д-... и Д-... (под којим бројевима је заведена тужиочева пријава за признање права на индустријски дизајн и на основу којих су тужиоцу издате исправе о индустријском дизајну), с тим да за наведене производе није поседовао исправе о индустријском дизајну издате од Завода за интелектуалну својину, нити је доказао да у конкретном случају има места примени члана 42. Закона о правној заштити индустријског дизајна.

Имајући у виду изнето, Врховни касациони суд налази да је правилан правни став нижестепених судова да је тужени повредио право на индустријски дизајн тужиоца, те је наложено туженом да престане са повредом права, уз налог тржишној инспекцији, која је привремено одузела робу туженог, да исту уништи, ради ефикасне заштите права индустријске својине.

У складу са изнетим, на основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Применом члана 154. став 1. ЗПП, тужиоцу нису признати трошкови за састав одговора на ревизију и на име судске таксе за тај поднесак, јер по оцени овог суда подношење одговора на ревизију није било нужно ради заштите права тужиоца у овом поступку.

Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић